

litik, som vi ved vil komme, og hvis Gennemførelse i Enkelthederne maa blive absolut bestemmende for den Skatte- og Toldpolitik, vi selv kommer til at føre.

Et andet Punkt, jeg vil berøre, er Statsbanerne. Den højtærede Finansminister nævnede det uheldige Forhold, at Statsbanernes Udgifter steg endnu stærkere end deres Indtægter. Vi kender jo dette Forhold fra tidligere Tid, og det vil sikkert gentage sig. Paa det Budget, der nu er opstillet, er der ikke en Gang paa regnet en Forrentning af $2\frac{1}{2}$ pCt. af Statsbanernes Kapital; der er kun beregnet en Forrentning af 2,4 pCt. Men, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) berørte, det kommer jo ikke en Gang til at se saaledes ud, som Budgettet viser. Forholdet vil blive langt ugunstigere, og selv efter Budgettet paa Finanslovsforslaget vilde vi være nødt til fra andre Statsindtægter at bidrage $4\frac{3}{4}$ Mill. Kr. blot for at bringe Forrentningen af Statsbanernes Kapital op til 4 pCt., vel nok den mindste Rente, som kan være rimelig under de nuværende Forhold. Og der kan jo ikke være Tale om et virkeligt Overskud af Banerne, før Forrentningen har fundet Sted. Hvad vi kalder Overskud paa Finansloven, er jo kun et Driftsoverskud og ikke noget virkeligt Overskud af den hele Erhvervsvirksomhed. Vi kan ikke undlade at forrente denne Kapital, for vi sidder ikke i det saaledes som Ejeren af en gammel, igennem flere Slægtled arvet, gældfri Gaard. Han kan maaske undlade at tænke paa Værdien af sin Ejendom og se bort fra at skulle have dens Værdi forrentet. Han kan betragte hele sin Driftsindtægt som Nettooverskud. Men i den danske Stat sidder vi anderledes i det. Vi sidder som den Mand, der har store Prioriteter staaende i sin Ejendom. Finansministeren opgjorde vor Statsgæld i en nær Fremtid til over 460 Mill. Kr. Den skal vi forrente, og saa kan vi ikke se bort fra, at vi har anbragt 306 Mill. Kr. i de danske Statsbaner. Det er for den allerstørste Del laante Penge, og under de Forhold, hvorunder vi lever, maa denne Kapital forrentes; om man vil, kan man jo ogsaa sige, at Statsbanerne maa forrente en tilsvarende Del af den danske Statsgæld, og saa er det Minimum at kræve en Forrentning af 4 pCt. Da nu Forholdet er saaledes, undrer det mig, at Finansministeren kunde udtale, at Regeringen slet ikke har tænkt paa, slet ikke har givet sig til at overveje Spørgsmaalet om Forhøjelse af Statsbanernes Takster. Ministeren mente,

at en saadan ikke vilde have Sympati i Rigsdagen. Jeg tror nu ikke, han har ganske Ret deri. Jeg ved i alt Fald, at den har Sympati hos adskillige i Rigsdagen, ligesom en Forhøjelse har været bragt paa Bane i Finansudvalget, og Spørgsmaalet blev jo ogsaa nævnt, skønt i yderst forsigtig Form, af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), der i alt Fald talte om Muligheden af at forhøje Transittaksterne. Jeg tror nu, det vilde være rigtigt at gaa til en saadan Forhøjelse af Taksterne, at Banerne kunde forrente sig. Jeg mener, det vilde være rigtigt ikke alene af forretningsmæssige, teoretiske Grunde, men ogsaa af Hensyn til den meget store Del af den danske Befolkning, der bruger Banerne meget lidt, men som gennem sine Skatter kommer til at betale den Sum, som Statsbanerne mangler i at kunne forrente sig, og kommer til at betale den for at opretholde alt for lave Person- og Fragttakster for den mindre Del af Befolkningen, som bruger Banerne stærkt, og som egentlig ikke er den mest trængende Del af Befolkningen, og for Udlandet, som ogsaa bruger Banerne, og som man vilde kunne afkræve et Bidrag gennem den Forhøjelse af Transittaksterne, som det ærede Medlem fra Æbeltoft omtalte. Jeg tror, man burde gaa dertil, og jeg vil gerne fremsætte den Henstilling, at man overvinder sine Betænkeligheder i saa Henseende. Derved vilde man ogsaa blive i Stand til at gøre noget andet, som man burde gøre. Det er velbekendt, at Banernes Personale i lang Tid har haft et overordentligt opslidende Arbejde og et Arbejde, for hvilket de selv mener, og vistnok med nogen Ret, at de ikke har faaet noget rimeligt Honorar. Det vilde være rimeligt at sørge for, at Banerne kunde betale deres Personale, hvad det er ret og rimeligt at betale dem, og tillige forrente deres Kapital, og det forekommer mig unaturligt, at man lægger den Forrentning over paa Befolkningen, ikke alene dem, der bruger Banerne, men ogsaa dem, der ikke bruger dem.

Jeg skal saa endelig komme ind paa en Bemærkning af den højtærede Finansminister om Forsvarsudgifterne. Ministeren oplyste, som det er berørt et Par Gange i Dag, at disse Udgifter paa Finanslovsforslaget udgør 100 Mill. Kr. eller overskrider 100 Mill. Kr., og han spurgte da, maaske lidt udfordrende, om man ikke fandt, det var nok, om nogen vilde kræve endnu mere til Forsvaret. Jeg er i og for sig enig med Ministeren i, at den Sum,